

Twee vrouwen, arm in arm, staan te loeren naar onzen kant. Achter haar danst een gansche bende bij de muziek. Zij loeren: „Est-ce-qu'ils vont se décider?”

Een gezelschap zit aan een tafel. Twee ruwe, gemeene meiden, een halfwassen meisje in een rood bloesje en een soort van heer met groote snorren en een hoogen hoed. „N'est ce pas qu'elle sera gironde, la petite mome?”

Een werkman zwetst, politiseerend, in een kroeg: „Moi, si j'étais que le gouvernement.”

Een andermaal ziet men op een straathoek in den schemer een drietal opgeschoten meisjes bij elkaar staan: „Le patron a dit qu'il n'avait plus de travail. Faut pas rentrer, on serait battu. Qu'est ce qu'on va faire?”... Nu ja!...

Zoozeer is het Steinlen te doen om een stuk van het leven te geven, een stuk impressie, dat hij zelden of nooit figuren op zichzelf zal teekenen, maar altijd als achtergrond daar-bij de plaats waar zij zich bevinden, het stuk straat, het interieur, de kroeg, het landschap, met zooveel bij- of achtergrondfiguren als de situatie noodig of waarschijnlijk maakt. Zijn compositie vermogen is dan ook altijd groot, de compositie schijnt geen resultaat van wikken en wegen, maar van observatie, van visie, evenals de figuren op zich zelf. Dit werk is rijk aan humor, aan pathos en aan waarheid, schoon gedacht en schoon uitgevoerd, het werk, daarenboven van een man die zijn tijd kent en zijn menschen, die mis-

schien wat veel betoogt, wat te voortdurend pleit, maar die recht van spreken heeft. Als zeden-beschrijving is deze kunst completer en heeft zij een meer uitgesproken karakter dan die zijner reeds besproken tijdgenooten had. De overtuigdheid is een kracht ook bij den kunstenaar.

Let men verder op het buitengemeen pittoreske van Steinlen's teekentrant, die nooit stijf, nooit kleurloos en nooit lichtloos is, op het fijn-expressieve in zijn breed schetsen van menschen en dingen, het gevoel voor de fijne nuances van karakter-verschillen in de exemplaren der soorten, zijn wel-overwogen en bewogen realisme in een woord, dan beseft men, hoe waardig deze teekenaar is een zoo groote vermaardheid te bezitten. De ernst in zijn werk is groot, men voelt er nooit leegheid in, en mocht hij al vaak te veel en te eenerlei hebben gemaakt, men herkent in elk van zijn talloze teekeningen een meester. Hoe weinig hij ook verder als zuiver politiek teekenaar op is ge-

J. L. FORAIN. — VOUS ADMETTREZ POURTANT QUI VOILA UN DESSIN QUE JE NE POURRAIS PAS LAISSER TRAÎNER DEVANT MA FILLE!
— OUI, VIEUX COCHON, MAIS TU L'MONTRERAS BIEN À LA PETITE DU CONCIERGE.

treten, zijn enkele felle en groote composities in „Le Chambard Socialiste”, het socialistische blad, dat hij onder den pseudoniem Petit Pierre bediende, vestigen ook op dit gebied duurzaam zijn reputatie. Intusschen zijn ook hier de prenten met bepaald sociale strekking verre in de meerderheid.

Dat woord strekking brengt ons, misschien wel juist wijl bij dezen zoo geheel geen sprake daarvan is, op Steinlen's confrère, verwant